

ΟΙ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΕΣ ΤΕΤΡΑΔΙΑ Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ (*)

ΑΠΟ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1897 ΜΕΧΡΙ 30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1901

Συνέχεια ψευδωνυμικού καταλόγου κατ' αλφαβητικήν σειράν. — Ο μετα τού ψευδώνυμον αριθμός δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν καθυστερουμένων τετραδίων.

Παγωμένος Ὁκεανός, 6. — Παιδικὴ Χαρά, 6. — Παιδί τοῦ Λαοῦ, 1. — Πανταχού Παρών, 3. — Παπουτωμένος Γάτος, 2. — Παρδαλὸς Γάτος, 1. — Παρθενών, 1. — Παριόγορος Ἄγγελος, 1. — Παρτινέβελος, 1. — Πατρινὸς Βαρκάρης, 2. — Πειρατικὴ Ἀύρα, 4. — Πένθιμος Κυπάρτισσος, 2. — Πενθοῦσα Καρδία, 2. — Πέννα Ποιητοῦ, 3. — Περίλυπος Κερκυραία, 1. — Περίλυπος Ὁρφανή, 2. — Περτερόνη, 2. — Πετραία Ἀραβία, 2. — Πηδηκτοῦλα, 1. — Πικραμένη Καρδούλα, 1. — Πικροδάφνη, 1. — Πιτ-Πιτ- Πλοῦμ, 2. — Πλευριτωμένος Γάτος, 2. — Ποιητικὸς Νάρκισσος, 1. — Ποιμενικὴ Ράβδος, 2. — Ποιμενὶς τῆς Ἀφρῆς, 3. — Ποιμενὶς τοῦ Ἡλίου, 2. — Πονηρὸν Πνεῦμα, 3. — Ποταμὸς Εὐρώτας, 2. — Πράσσο Ἀργίτικο, 2. — Πραξιλλὰ, 2. — Πρίγκιψ τῆς Μαγνησίας, 2. — Προκυμαία τῆς Σμύρνης, 2. — Πυθία, 1.

Ριψοκίδωνος Ἀργοναυτῆς, 1. — Ροβέρτος Γυτσαρκός, 1. — Ροθινῶν Κρούσος, 2. — Ροθίζουσα Φύσις, 1. — Ρόδον τῆς Αὐγῆς, 4. — Ροδοστεφανωμένη Ἄνοιξις, 3. — Ροδοφανομένη Δύσις, 7. — Ρομαντικὴ Καρδία, 2. — Ρωσικὴ Καραμέλα, 1.

Σαλωνικτικὴ Ἐλλάς, 2. — Σαπριλιποπέτ, 1. — Σαρδανάπαλος, 2. — Σέλευκος ὁ Κεραυνός, 4. — Σημαία τῆς Ἁγίας Λαύρας, 2. — Σιδηρῶν Κράνος, 1. — Σιρόκο Λεβάντες, 2. — Σκανδαλιάρης, 1. — Σκαφιδάκι, 6. — Σκῆπτρον τοῦ Διὸς, 11. — Σοφὸς Πιστακός, 13. — Σπαρτιάτις Χαλιωνίς, 4. — Σπασμένος Φαγγίτης, 15. — Σπουδαῖος Ἄνθρωπος, 1. — Στήριγμα τῆς Μητρὸς, 6. — Στρατηγὸς Ἀννίβας, 2. — Στρομπουλὴ Χορεύτρια, 3. — Συναχωμένος Ποντικός, 2. — Συριανὴ Ἥγεμοίσις, 1. — Συριανὸς Ἰππότης, 1. — Συριανὸς Ὀρίων, 1. — Σφίγγς τῶν Θηβῶν, 1.

Τάνταλος, 2. — Ταρλαλαμπούμπας, 3. — Ταρταρινὸς τῆς Ταρσακῶνης, 4. — Τέκνον τῆς Δήμητρος, 2. — Τικ - Τάκ, 2. — Τί - μέ - μέλει, 6. — Τίρι - Αἶρι, 1. — Τόμ - Τίτ, 2. — Τοξότης Ἀπόλλων, 5. — Τοξότης Ἀρτεμῖς, 5. — Τορπιλλίης 1. — Τραπαλιγὰρ, 1. — Τραχαγυρεούπολος, 3. — Τριανταφυλλένιος Μπουκετάκι, 1. — Τριανταφυλλένιος Κάμπος, 6. — Τρικέφαλος Ὑδρα, 1. — Τρικυμία, 2. — Τρικυμιώδης Δευκάτας, 1. — Τρικυμιώδης Μαλαίς, 4. — Τριφύλλι, 5. — Τρομαρὸς Γίγας, 2. — Τρυγονάκι, 3. — Τσιρτσιπιδάκι, 5. — Τσουκνίδα, 1. — Τσουκνιδαίη τῆς Τερψιθέας, 2. — Τσουχτερό Ἀγκάθι, 1.

(*) Τὰ φύλλα 41, 42, καὶ 43 σελ. 330, 338 καὶ 347.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀεὶ λύσεις δεκατὶ, μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνιζόμενοι, πολιταὶ ἐν τῷ ἱερῷ μας εἰς φακέλλου, ὡν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

479. Λεξιγράφος.

Τὸ μὲν πρῶτον μου, ὦ λύτα, εἶνε ἀριθμητικὸν Ἐπιπλον καινὸν τὸ ἄλλο, διαματιῶν κ' αἰθουῶν. Τ' ὄλον μου τὸ ἀποφεύγον ζῶν κ' ἄνθρωποι ἐν γένει.

Ἄφ' οὗ σύλληψις ἢ φόνος δι' ἐμοῦ τα περιμένει. Ἐστὶν ὅτι τῆς Σινεφώδου Ἀγῆς

480. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτον ἔχει ἡ μουσικὴ Καὶ τ' ἄλλο μου ἐπίσης, — Ἀλλὰ ἡ ἐκκλησιαστικὴ, — Τὸ τρίτον αἰτιατικὴ, Καὶ πόλις εἶνε ἡ λύσις.

481. Ἀναγραμματισμός.

Ἐχρησμέα ὡς ὄπλον τῶν Ἑλλήνων τῶν ἀρχαίων.

482. Αἰνίγμα.

Ἐνα πουλί χωρὶς λαίμη κ' οὐρά, Ἐν ᾧ δὲν ζῆ, φωνάζει φοβερά.

483. Κυβόλεξον.

1. — Ἐπίρρημά τι τοπικόν. 2. — Κράτος ἐκ τῶν μεγάλων τῆς Ἀσίας. 3. — Πάντοτε εἶμαι ἀρσενικόν. 4. — Γυνὴ τῆς Ἰερᾶς μας Ἱστορίας.

484. Κυβόλεξον κερυρμένον καὶ ἀντεστραμμένον

1. — Ἡ καρὸν εἶνε δένδρον βαθύκιον. 2. — Ἡ γαλὴ ἀγαπᾷ νὰ συλλαβῆν μῦς. 3. — Πάντα τι μηρυκατικὸν εἶνε φυτοφάγος. 4. — Ἡ αἶε ἀναμασσᾷ τὴν τροφὴν τῆς.

485 - 486. Ἀστεία Παρορμήματα.

1. — Ἡ λύρα εἶνε μέλος τοῦ οἴνου. 2. — Ἡ καθαρά παίζει μεθοδικῶς.

Ἐστὶν ὅτι τῆς Ἡλίας Κ. Παπαδῆμα

Ἐστὶν ὅτι τῆς Νεβροχρονόσορος

487. Ἐρώτησις.

Ποῖο; μέγας ποταμός, διὰ τῆς προσθέσεως τῶν ἀντιστοιχῶν ἀριθμῶν τῶν στοιχείων του, ἀποτελεῖ τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους;

488. Διπλῆ Ἀκροστιχίς ἐκ παραγῶν

Σχηματίσατε πέντε παραγῶνα, ἐν ἑξ ἑκάστου τῶν κάτωθι ρημάτων, ὥστε τὰ μὲν ἀρχικά των νάποτελοῦν ἔντομον, τὰ δὲ δευτέρω γλῶκισμα: ἄγω, κεράντημι, ρέω, ἐγγυμι, σάετω.

489. Φωνηεντόλιπον.

τς - σ τ - π ρς - σ θ Ἐστὶν ὅτι τῆς Ἐνδοξον Σο' λ

490. Γρήφος.

τὸ πνεύμα τ' 1 παί

ὡς ἡ κατὰ τὸν Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 36.

380. Ἱστορία (ἴ, τὸ, ροιά). — 381. Κίνα, ἔνα. — 382. Βασιλικός, Βασιλική.

383. Π Ε Ρ 384. Π Π Φ Ο Π Η Α Ρ Α Σ Ο Σ Ρ Ι Α Ο Χ Ι Γ Ε Ρ Α Ν Ο Σ Σ Η Σ Ρ Μ Α Ι Ο Ο Σ Σ

385. ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ (Πάρις, Ὁσκάρ, Κίπος, Ροιά, Ἄρκτος, Τερσός, Ἦρα, Ζαίσιπρη) — 386-387 1) Ζηλιῶν αἰροῦ μάλλον ἢ κέρδος αἰσχρὸν. 2) Εἰ γὰρ παροικίσεις ὑποσκάειν μαθήσει 3) Παιδεία ἀνθρώπου δευτέρος ἤλιος. — 388-390. ΜΟΝΗ, ΟΝΟΣ, ΡΑΜΑ. Καὶ τῆ ἀνταλλαγὴ διὰ τοῦ Σ-ΟΣΜΗ, ΟΣΟΥ, ΑΣΜΑ (ΜΟΡΙον, ΟΝΑγρος, ΝΟΜός, ΗΕΑῦ). — 391. Σκέπτεσθε ὅλα ὅσα λέγετε, ἀλλὰ μὴ λέγετε ἔλα ὅσα σκέπτεσθε. — 392. Μὴ ἐπαίρου διὰ πλοῦτον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔσοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἑν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8ος Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Νοεμβρίου 1901 Ἔτος 23ος. — Ἀριθ. 45

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΟΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια.) ΔΙΑ ΤΗΣ ΣΙΕΡΡΑΣ-ΠΑΡΙΜΑΣ

Ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ ὁ Βαλδέξ ἔμειναν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, χωρὶς νὰ κάμουν τὸ παραμικρὸν κίνημα.

Οὔτε ὁ Ζορρές, οὔτε κανεὶς ἄλλος ἐφάνη εἰς τὴν ἀντίπεραν ἔσθην. Τίποτε δὲν συνέβαιεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ἀπεναντι δάσσου, τὸ ὅπολον ἤρχισεν αὐτὸ νὰ φωτίζεταί.

Ἄλλ' ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει ἡ ἡμέρα, ὁ Ἰσπανός, — ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Βαλδέξ δὲν ἠπατήθη, — θὰ ἤδύνατο νάνακαλύψῃ, ὅτι δύο μόνον ναῦται συνώδεον τοὺς ἐπιβάτας τῶν πλοιαρίων, καὶ νάναγγεῖλη τοῦτο εἰς τοὺς συντρόφους του.

Πῶς λοιπὸν θὰ ἐξηκολούθη τὸ ταξίδιον ὑπὸ ὄρους ἀσφαλείας τόσο ἀνεπαρκεῖς; . . . Εἶχον ἂ νάνακαλυφθῇ . . . εἶχον κατασκευεθῆ. . . ὁ Ζορρές θὰ ἐπανεῦρισκε τοὺς ταξιδιωτάς κατὰ τὴν πορείαν των πρὸς τὴν Σάντα Ζουάναν. . . θὰ τοὺς παρηκολούθει. . . δὲν θὰ ἔχανε τώρα πλέον τὰ ἴχνη των.

Αἱ περιστάσεις ἦσαν ἐκτάκτως σοβαραὶ καὶ τὸ σοβαρότερον ἐξ ὧν ἦτο, ὅτι ὁ Ἰσπανός θὰ συνήντησε βεβαίωτα τὴν συμμορίαν τῶν Κουίθων, οἱ ὅποιοι ἐλυμαίνοντο τὰς χώρας ταύτας, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ καταδίκου Ἀλφανίξ.

Εἰς τὰς πέντε, οἱ ταξιδιωταὶ ἐξῆπνησαν. Πρῶτος ἐσηκώθη ὁ Παῦλος. Ἐν ᾧ ἐπηγίνωσθη κατὰ μίχως τῆς ὄχθης τοῦ ρίου, ὁ λοχίας Μαροσίλης, ὁ Γερμανός Πατέρων καὶ ὁ μικρὸς Ἰνδὸς ἐκοιμῶντο ἀ-

κόμη, τυλιγμένοι μετὰ σκεπάσματά των καὶ μετὰ καπέλα των εἰς τὰ μάτια.

Ὁ φρουρὸς ναύτης, πλησιάζας τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶν καὶ τὸν Βαλδέξ, συνώμιλει μετ' αὐτῶν περὶ ὧν εἶχεν ἴδη κατὰ τὴν φρουρήσιν του, καὶ ἐπεβεβαίωσε τοὺς λόγους τοῦ Βαλδέξ, λέγων ὅτι καὶ αὐτὸς ἀνεγνώρισεν τὸν Ζορρές, προσπαθοῦντα νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν Τορρίδαν.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἐσύστησε καὶ εἰς τοὺς δύο νὰ μὴ εἴπουν ἀπολύτως τίποτε Ἦτο περιττὸν νάποκαλύψουν τὸ

ἐπικίνδυνον τῆς θέσεως, ἐπιδεινωθεῖσης διὰ τῆς συναντήσεως ταύτης. Ἦκει ὅτι τὸ ἐγνώρισαν αὐτοί, καὶ αὐτοὶ θὰ ἐλάμβαναν τὰ μέτρα, τὰ ὅποια ἀπῆται ἡ ἀσφάλεια τῶν συντρόφων των.

Μετὰ διαφόρους σχέψεις καὶ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ ἢ κατὰ, ἀπεφασίσθη νὰ ἐξακολουθήσουν διευθυνόμενοι πρὸς τὴν Μονὴν τῆς Σάντα-Ζουάνας.

Τῶντι, ἂν ὁ Ἀλφανίξ κατέγχε τὰ περιχώρα, ἂν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ οἱ σύντροφοί του ἔμελλον νὰ προσβλη-

Ἐδῶ. . . ἐδῶ. . . ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Ἰνδός, θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ χάρτου. (Σελ. 358, στήλ. 6'.)

θοῦν ἀπὸ τοὺς ληστές, ἢ ἐπίθεσις αὐτῆ θα ἐγίνετο ὁμοίως, εἴτε ἐπήγαγον ἐμπρός, εἴτε ἐπέστρεψαν ὀπίσω. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἂν ἐπέστρεφον πρὸς τὸν Ὁρενόκον, θὰ τοὺς υπερῆσιζε τὸ ρίον Τορρίδα, ἀδιάβατον καθ' ὄλον ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τίποτε δὲν ἠμπούσε τοὺς Κουίθων, οἱ ὅποιοι ἐλυμαίνοντο πρὸς τὸ βουνὸν Μωνουάρ κ' ἐκάθεον νὰ ἐπιπέσουν κατὰ τῶν ταξιδιωτῶν, εἶνε δὲ ζήτημα ἂν οἱ ἄνδρες τῶν δύο πλοιαρίων θὰ ἦσαν ἀρκετοὶ νάποκρούσουν τὴν ἐπίθεσιν.

Ἦτο ἐξάπαντος προτιμώτερον νὰ ἐξακολουθήσουν βαδίζοντες ἐμπρός, πρὸς τὴν Σάντα-Ζουάναν. Ἐν πρώτοις, θὰ εἶχον ἀκόμη τὴν προάσπισιν τοῦ ρίου Τορρίδα, ἐφ' ὅσον δὲν ἦτο διαβατὸν, — καὶ περὶ τούτου ἠμποροῦσαν νὰ ἐρωτή-

σουν τὸν Γκόμιν. Ἐπειτα, βαδίζοντες οὕτω θὰ ἐπλησίαζον πρὸς τὸ θέμα καὶ ἴσως θὰ το ἐφθάνον, τότε δὲ οὐδεὶς φόβος θὰ ὑπῆρχε, διότι ἡ Σάντα-Ζουάνα, μετὰ τὸν πλη-

θυσμόν της, αποτελούμενον από εκατοντάδας Γουαχαρίτων, — τῶν Ἰνδῶν ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἡ ἀφοσίωσις τοῦ Ἱεραποστόλου εἶχε κάμῃ ἀνθρώπους, — παρέχε καταφύγιον ἀσφαλές, ἐναντίον πάσης ἀποπειρας τοῦ Ἀλφονζ.

Ἐπρεπε λοιπόν, ἀντὶ πάσης θυσίας, νὰ φθάσουν εἰς Σάντα-Ζουάναν τὸ ταχύτερον, εἰ δυνατὸν πρὸ τῆς προσεχοῦς νυκτός, ἐπισπεύδοντες τὸ βῆμα καὶ ἐλαττώνοντες τὴν διάρκειαν τῶν σταθμισέων. | Εἰκοσιπέντε ἕως τριάκοντα χιλιόμετρα τοὺς ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ τέρμα· δὲν ἤμποροῦσαν νὰ διανύσουν τὴν ἀπόστασιν αὐτὴν ἐντὸς εἴκοσι ὥρων;

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπήλαιον, διὰ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀναχώρησιν.

— Κοιμοῦνται ἀκόμη, κύριε Ἑλλῶκ, εἶπεν ἡ νεάνις, ἡ ὁποία ἐπροχώρησεν ἀμέσως πρὸς αὐτόν.

— Καὶ εἰσθε ἡ πρώτη που σηκωθήκατε, δεσποινίς Παυλίνα! . . . ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ. Θὰ τοὺς ἐξυπνήσω καὶ θὰ ξεκινήσωμεν. . . .

— Μήπως εἶδατε τίποτε ὑποπτον; . . .

— Ὅχι . . . τίποτε . . . τίποτε . . . ἀλλ' ἄς φεύγωμεν . . . Ἐλογάριασα ὅτι ἂν περιπατήσωμεν χωρὶς νὰ σταθῶμεν, θὰ ἤμπορέσωμεν, ἂν ὄχι τὸ βράδυ, τοῦλάχιστον τὴν νύκτα νὰ φθάσωμεν εἰς Σάντα-Ζουάναν. . . .

— Ὡ, κύριε Ἑλλῶκ, δὲν βλέπω τὴν ὥραν!

— Ποῦ εἶνε ὁ Γκόμος;

— Ἐκεῖ. . . ἔστιν ἄκρη. . . Κοιμᾶται τόσῳ βαθεῖα τὸ κακόμοιρο. . . .

— Πρέπει νὰ του ὀμιλήσω. . . Μοῦ χρειάζονται μερικαὶ πληροφορίες περὶ τοῦ δρόμου.

— Ἀφίνετε εἰς ἐμὲ αὐτὴν τὴν φροντίδα; ἐπρότεινεν ἡ Παυλίνα Κερμῶρ.

Καὶ ἀμέσως προσέθεσε:

— Πολὺ ἀνῆσυχος φαίνεσθε σήμερον, κύριε Ἑλλῶκ. . . . Μήπως συμβαίνει τίποτε;

— Τίποτε ἀπολύτως. . . ὡς βεβαίῳ, δεσποινίς Παυλίνα, τίποτε! . . .

Ἡ νεάνις ἤθελε νὰ ἐπιμείνῃ· ἀλλὰ, ἐννοήσασα ὅτι ἡ ἐπιμονὴ αὐτῆ θὰ ἔφερε τὸν Ἑλλῶκ εἰς ἀμηχανίαν, διηθύνθη πρὸς τὸν Γκόμον, τὸν ὁποῖον ἐξύπνισε σιγά.

Καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐπίσης ἐτέντωσε τὰς χεῖρας, ἐξέπεμψε μερικὰ ἤχηρά χυ! χυ! καὶ εὗρεθῃ ὀρθοῖς εἰς μίαν στιγμὴν.

Ἡ ἀβύπνισις τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν ἦτο κάπως δυσκολωτέρα. Τυλιγμένος μὲ τὸ σκέπασμά του καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ κιβωτίου του, ὡς ἐπὶ προσκεφαλαίου, ἐκοιμᾶτο ὡς μωχός, — ζῶν τὸ ὅποιον θεωρεῖται ὁ μεγαλύτερος ὑπναρῶς ὄλης τῆς κτίσεως.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Βαλδὲξ ἐκλείει τοὺς

σάκκους τῶν προμηθειῶν, ἀφ' οὗ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτῶν τὰ χρήσιμα διὰ τὸ πρόγευμα. Ὄταν ὁ μικρὸς Ἰνδὸς ἀφυπνίσθη, ὑπῆγε μετὰ τοῦ Παύλου πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἰακώβου Ἑλλῶκ πλησίον ἐνὸς βράχου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο ἀπλωμένος ὁ χάρτης τοῦ τόπου. Ὁ χάρτης αὗτος παρίστανε τὴν μεταξὺ τῆς Σιέρρας-Παρίμας καὶ τῆς Ποραΐμας χώραν, ἀλλὰ-κουμένην ὑπὸ τῆς ἀκανονίστου γραμμῆς τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Γκόμος ἐγνώριζεν ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν, καὶ ἦτο εἰς θέσιν νὰ δώσῃ ἀρκετὰ ἀκριβεῖς πληροφορίες.

— Εἶδες ποτέ σου χάρτας, ποῦ παρίστανουν ἕνα τόπον μὲ τὰς θαλάσσας του, μὲ τὰς πεδιάδας του, μὲ τὰ βουνά του, μὲ τοὺς ποταμούς του; . . . τὸν ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ.

— Μάλιστα, κύριε. Μᾶς ἐδειξαν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Σάντα-Ζουάνας, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Ἰνδός.

— Λοιπόν, κύριε, εἰς αὐτὸν ἐδῶ καὶ σκέψου. . . Αὐτὸς ὁ μεγάλος ποταμός, ποῦ σχηματίζει ἕνα ἡμικύκλιον, εἶνε ὁ Ὀρενόκος ποῦ τον γνωρίζεις. . . .

— Ποῦ τον γνωρίζω καὶ ποῦ τον ἀγαπῶ!

— Ναί. . . εἶσαι καλὸ παιδί που ἀγαπᾷς τὸν ὠραῖόν σου ποταμόν! . . . Βλέπεις εἰς τὴν ἄκρη του αὐτὸ τὸ μεγάλο βουνόν; Ἀπὸ ἐδῶ πηγάζει ὁ Ὀρενόκος.

— Εἶνε ἡ Σιέρρα-Παρίμα, τὴν ξεύρω, κύριε. Νὰ τὰ στενά, ποῦ πολλὰς φορές τὰ πέρασα μὲ τὸν πατέρα μου. . . .

— Ναί, τὸ στενὸν τοῦ Σαλδάλγιου.

— Ἐπειτα, εἶνε ἕνα βουνόν.

— Τὸ βουνὸν Λεσσέφ.

— Μὰ γιατί κάμνετε αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις ἔστιν Γκόμο; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Ἐπιθυμῶ νὰ μέθω καλὰ τὸν ροῦν τοῦ Τορρίδα, καὶ ἴσως ὁ Γκόμος θὰ ἤμπορέσῃ νὰ μου δώσῃ τὰς ἀναγκαίαις πληροφορίες. . . .

Ἡ νεάνις ἔρριψε βλέμμα ἐρωτηματικώτερον πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶκ, ὁ ὁποῖος ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν.

— Τώρα, Γκόμο, εἶπεν, ἰδοὺ τὸ μέρος ὅπου ἀφίσαμεν τὰ πλοιαρία μας, ἰδοὺ τὸ δάσος, ὅπου ἦτο ἡ καλύθη τοῦ πατέρα σου. . . ἰδοὺ τὸ στόμιον τοῦ ρίου Τορρίδα.

— Ἐδῶ. . . ἐδῶ. . . ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Ἰνδός, θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ χάρτου.

— Ἐδῶ, μάλιστα! Τώρα πρόσεξε. Θὰ παρακολουθήσω μὲ τὸ δάκτυλον τὴν πορείαν τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὴν Σάντα-Ζουάναν, καὶ ἂν κάμω λάθος, νὰ με σταματήσῃς.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ ἐκίνησε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ χάρτου, λοξοδρομήσας βορειοανατολικῶς, ἀφ' οὗ ἐτριγύρισε τὴν βάσιν τῆς Σιέρρας-Παρίμας εἰς διάστη-

μα πενήκοντα χιλιομέτρων. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐκάμην ἕνα σταυρὸν μὲ τὸ μολύβι του καὶ εἶπε:

— Ἐδῶ εὐρίσκεται τὸ Μοναστήρι;

— Ναί. . . ἐδῶ.

— Καὶ τὸ ρίον Τορρίδα περᾶ ἀπ' ἐμπρός;

— Μάλιστα.

— Ἡ Σάντα-Ζουάνα εὐρίσκεται ἔστην ἀριστερὰ τοῦ ὄχθῃ;

— Ἐστὴν ἀριστερὰ.

— Ὡστε θάναγκαστοῦμε νὰ περάσωμε τὸ ποτάμι, ἀφ' οὗ εἴμεθα τώρα ἔστη δεξιᾷ ὄχθῃ.

— Βέβαια, θὰ το περάσωμε. . . ἀλλὰ εἶνε εὐκολόν.

— Πῶς;

— Παραπῶνῳ ὑπάρχει ἕνα πέραμα ἀπὸ βράχους, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ πατήσῃ, ὅταν τὰ νερά εἶνε πεσμένα. . . Τὸ πέραμα αὐτὸ ὀνομάζεται Φρασκαές.

— Τὸ ξεύρεις ἐσύ;

— Μάλιστα, κύριε! καὶ πρὶν γίνῃ μεσημέριν, θὰ φθάσωμεν ἐκεῖ.

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ μικροῦ Ἰνδοῦ περὶ τοῦ πέραματος τούτου ἦσαν σαφέσταται, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸς ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ το διέλθῃ. Ἄλλ' ἀκριβῶς αἱ ἀπαντήσεις αὐταὶ ἀνησύχησαν τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶκ.

Ἄν τὸ πέραμα Φρασκαές θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὸν μικρὸν ὄμιλον νὰ περάσῃ εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθῃν τοῦ ρίου Τορρίδα, ἀλλὰ καὶ οἱ Κοῦίβαι ἤμποροῦσαν νὰ περάσουν δι' αὐτοῦ εἰς τὴν δεξιάν! . . . Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν θὰ προσησπίζοντο πλέον ἀπὸ τὸ ποτάμιον μέχρι τῆς Μονῆς.

Τοῦτο ἐχειροτέρευε τὴν θέσιν των. Ἐν τούτοις, δὲν ἦτο λόγος νὰ ἐπιστρέψουν, ἀφ' οὗ καὶ ὀπίσω αἱ πιθανότητες μιᾶς ληστρικῆς ἐφόδου ἦσαν αἱ ἴδιαι. Εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν ὁ ὄμιλος τῶν ταξιδιωτῶν θὰ ἦτο ἀσφαλής, καὶ εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν ἔπρεπε νὰ φθάσουν ἐντὸς εἰκοσι-τεσσάρων ὥρων.

Ἡ ἀπόστασις, ἡ ὁποία τοὺς ἐχώριζεν ἀπὸ τὸ πέραμα Φρασκαές, θὰ ἦτο δώδεκα περίπου χιλιόμετρα· ὅθεν, ἐπειδὴ εἶχον ἤδη ἀποφασίσῃ νὰ ἐπισπεύσουν τὴν πορείαν, θὰ ἦτο εὐκόλον νὰ διέλθουν αὐτὸ τὸ πέραμα πρὸ τῆς ὥρας τοῦ πρώτου σταθμοῦ.

Ἡ διαταγὴ τῆς ἀναχωρήσεως ἐδόθη. Τὰ πάντα ἄλλως τε ἦσαν ἔτοιμα· οἱ σάκκοι εἰς τοὺς ὤμους τῶν δύο ναυτῶν, τὰ σκεπάσματα, τυλιγμένα, εἰς τὴν ράχην τῶν ταξιδιωτῶν, τὸ κιβώτιον τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν ἐπίσης, τὰ ὄπλα ἔτοιμα. . . .

Ὁ ἀνεψιός σας θὰ μας βάλῃ ὄλους κάτω! εἶπε καθ' ὄδον ὁ Πατέρν πρὸς τὸν λοχίαν Μαρσιάλην. Τί βῆμα στρατιωτικόν καὶ τί ἀντοχή!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 67ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 351.)

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

«Ἐν-δυσ! . . . Ἐν-δυσ! . . .» ἔλεγεν ὁ Γεῶργος, ὁ μαθητὴς τοῦ μαραγκοῦ Δημήτρη, φέρων ἐπὶ τοῦ ὤμου του ἕνα χονδρὸ ξύλα, καὶ παρατηρῶν ἐν ἀπόσπασμα πεζικοῦ, τὸ ἴποσον ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὰ γυμνάσια.

«Ἐ, γρήγορα!» ἐσκέπτετο, πηγαίων καὶ αὐτὸς μὲ τὸ βῆμα τῶν στρατιωτῶν, «γρήγορα θὰ ἔλθῃ κ' ἐμὲ ἡ σειρά μου νὰ ὑπηρετήσω ἔστὸ στρατό. . . Ἐν-δυσ! . . . Ἐν-δυσ! . . .»

Κ' ἐδημιάζειν ὀλονέν, κ' ἐφαντάζετο ὅτι εὐρίσκετο μεταξὺ ἄλλων στρατιωτῶν.

«Καὶ νά, ἔτσι θὰ κρατῶ τὸ τουφεκί μου!» ἔλεγε, καὶ ἐκράτει τὸ χονδρὸν ξύλον εἰς τὸν ὦμόν του, ὡς νὰ ἦτο πραγματικῶς τουφεκί. «Ἐν-δυσ! . . . Ἐν-δυσ! . . .»

Τὸ ἀπόσπασμα πρὸ πολλοῦ εἶχε γίνῃ ἀφηντον, ἀλλ' ὁ καλὸς σου Γεῶργος ἐλῶ παρετήρει εἰς τὸν δρόμον, ὡς νὰ το ἐβλεπε, καὶ ἔμεινε ἀκόμη στρατιώτης. . . ἐν ὄνειρόν βεβχίως, κ' ἐφαντάζετο ὅτι ἦτο εἰς ἐκστρατεῖαν, εἰς γυμνάσια, εἰς μάχην, ἔτοιμος πάντα νὰ πολέμησῃ διὰ τὴν πατρίδα του

Ἐξῆρα τὸ τουφεκί του. . . πυροβολεῖ,

καὶ ὁ Γεῶργος βρίσκεται μόνος. . . ὄχι, λάθος, δὲν ἦτο μόνος: κάποια κυρὰ Γιάνναινα, ἡ κυρὰ. . . (ὅπως θέλετε εἰπέτε τὴν) ἦτο κάτω μὲ τὰ γόνατα κ' ἐφώναζεν:

— Ἀ! ἄ! ἀπόσκετε! . . . μοῦσπασες τὸ κεφάλι! . . . ληστή! κακοῦργε! . . .

«Μπρέ!» ἐσκέφθη ὁ Γεῶργος «ἐσκέπτομουν ἐφοδο— καὶ τὴν ἔκαμα! νὰ πάρῃ ἡ ὀργή!» Καὶ ἔκαμην ἀστραπιαίως νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ἀλλὰ νῆος. . . πυροβολισμὸς τοῦ ὄπλου του— ἀπὸ πίσω αὐτὴν τὴν φορὰν— τὸν ἐκάρφωσεν εἰς τὴν θέσιν του, καὶ συνάμα ἤκουσε κάτι λέξεις, τὰς ὁποίας ἀπὸ τὴν ἔμφρασιά του, δὲν ἐκατάλαβε καθόλου.

«Συμφορά μου!» ἐφθύρισε, καὶ ἐγύρισεν ἀποτόμως τὸ κεφάλι του, διὰ νὰ ἰδῆ τί ἦτο.

Ἦτο ἕνας κύριος μὲ μαῦρον ἐπανωφόρι, μὲ ψηλὸ καπέλλο, μὲ. . . ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τον ἰδῆ καλά-καλά, ὅπου ἀκούει ἀπὸ τὸ πλάγι του ἕνα κρότον τρομερὸν καὶ φοβερόν.

Τότε πλέον τοῦ ἐφάνη ὅτι ὀλόκληρον τάγμα πυροβολεῖ κατ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἀκούει μάλιστα τὰς ἀγρίας φωνὰς τοῦ ἀξιωματικοῦ του.

Ἦτο τὸ παράθυρον τοῦ ἀδαμαντοπωλείου, παρὰ τὸ ὅποιον ἐγίνοντο αὐτὰ, καὶ τὸ ὅποιον ὁ Γεῶργος καθὼς ἐγύριζεν, εἶσπασε μὲ τὸ «τουφεκί» του. Ὁ δὲ «ἀξιωματικός», μὲ τὰς ἀγρίας φωνὰς, ἦτο ὁ ἀδαμαντοπώλης ὁ ἴδιος, ὁ ὁποῖος ἔως τώρα ἐστέκετο εἰς τὴν θύραν τοῦ καταστήματός του καὶ ἐβλεπε τὴν σκηνὴν χαμογελῶν.

«Στὴν ὀργή, πάει καὶ τὸ φρουριό!» ἐτραύλισεν ὁ Γεῶργος. Ἐπειτα ἠθέλησε κατὶ νὰ πῆ· ἀλλὰ ἡ φωνὴ τῶν διαφορῶν ἐχθρῶν, τῆς κυρὰ. . . (πῶς τὴν εἶπατε;),

τοῦ κυρίου μὲ τὸ μαῦρο καπέλο καὶ μὲ τὸ πρησμένο μάτι, καθὼς καὶ τοῦ ἀδαμαντοπώλου, τὸν ἐπαραξάλισαν τὸν κακομοῖρα, καὶ ἦτον ζαλισμένος ἕως ποῦ ἤσθάνθη, ὅτι κάποιοι του ἐτραβοῦσαν.

Ὅριστε τώρα, καὶ αἰχμάλωτος! Ἦταν πραγματικῶς ἕνας ἀστυφύλαξ, ὁ ὁποῖος τον ἄρπαξεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τον ἐσπρωξεν ἐμπρός.

— Μά. . . κύριε. . . ἐγώ. . .

— Σκασμός! μάρς!

Τὸν ἐπήγαγεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

Ἀπὸ πίσω ἠκολούθει ὁ ἀδαμαντοπώλης, ἐσεκουφωτός, μὲ τὰ χεῖρα ἀπλωμένα, ποῦ λές καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰρπάξῃ τὸν Γεῶργόν ποῦ του ἔκαμε τὴ μεγάλη ζημία, καὶ νὰ τον τελειώσῃ. Κατόπιν, ὁ κύριος μὲ τὸ μαῦρον ἐπανωφόρι. Μὲ τὸ ἕνα χέρι ἐκρατοῦσε τὴν πληγὴ του, καὶ

μὲ τὸ ἄλλο εἶχε σηκωμένο τὸ μαστοῦνι του, καὶ μ' ὄλα τα αἵματά που ἔτρεχαν καὶ μ' ὄλους τοὺς πόλους, δὲν ἔπαυε νὰ νοίγῃ τὸ στόμα του δέκα ὀργιῆς καὶ νὰ ξεφωνίζῃ. Τέλος, ἡ κυρὰ. . . πῶς τὴν εἶπατε, ποῦ κάθε δέκα βήματα ἔτρεχεν ἐμπρός κ' ἐφοβέριζε τὸν «αἰχμάλωτον» μὲ τὴν ὀμβρέλλα της. Δὲν εἶχεν ἄδικο

ἡ κακομοῖρα, γιατί καὶ αὐτὴ ἔχασε. . . ταῦτά μὲ τὸ καλάθι.

Καὶ τώρα, μέσα εἰς ὄλον αὐτὸ τὸ κακό, ἔτες φωνές, ἔτες σπρωξιές, ἔτες φοβέρες, ἐκεῖ ποῦ ἐδημιάζειν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, — διὰ νὰ μάθῃ ἄλλη φορὰ νὰ μὴν ὀνειρεῖται ἕως τῶν ἀσχημάτων εἰς τὸν δρόμον, — κατὶ σὺν βοῇ μέλισσας, μέσ' ἔστὸ κεφάλι του, τοῦ ἔτρωγε τὸ μυαλό.

Ἦτο τὸ κἀτηραμένο ἐκεῖνο: «Ἐν-δυσ! . . . Ἐν-δυσ! . . .»

Ταῦτάριον, 15 Ἰανουαρίου 1901.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΤΟ ΠΥΡΕΙΟΝ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 353.)

Ὁ στρατιώτης εἰξέυρε τώρα τί πολύτιμον πνεῖον εἶχε. Ἄν ἐκτύπα μίαν φορὰν, ἤρχετο ὁ σκύλος τοῦ χρηματοφυλακίου τὸ ὅποιον εἶχε τὸς πεντάρης, ἂν ἐκτύπα δύο, ὁ σκύλος τοῦ χρηματοφυλακίου τῶν ἀργυρῶν νομισμάτων, ἂν τρεῖς, ὁ σκύλος τοῦ χρηματοφυλακίου τῶν χρυσῶν νομισμάτων.

Ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὸ ὠραῖον δωμάτιόν του, ἐφόρεσε πάλιν τὰ ὠραία του φορέματα καὶ οἱ φίλοι του ἐπέστρεψαν γρήγορα γρήγορα τὸν ἠγάπων τόσο πολὺ!

Μίαν ἡμέραν ὁ στρατιώτης ἐσκέφθη· «Ἐν τούτοις εἶνε παράξενον πρᾶγμα νὰ μὴν εἰμπορῆ κανεὶς νὰ ἰδῇ αὐτὴν τὴν βασιλοπούλα! ὄλοι μὲ μίαν φωνὴ λέγουσιν ὅτι εἶνε ἡ ὠραιότερα τοῦ κόσμου· ἀλλὰ τί χρησιμεύει ἡ εὐμορφία μέσα εἰς μίαν χαλκίνην φυλακὴν; Δὲν εἰμπορῶ ἀρὰ γε νὰ εὔρω κανὲν μέσον νὰ τὴν ἰδῶ; Ποῦ εἶνε τὸ σακμάκι μου; Τὸ ἐκτύπησε. Χούπ! Νὰ καὶ ἦλθεν ὁ σκύλος μὲ τὰ μεγάλα μάτια του σὺν τὰ φιλτζάνια τοῦ τσαϊτοῦ.

— Μὲ συγχωρεῖς! εἶνε πολὺ ἀργά, ἀλλὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ τὴν βασιλοπούλα, ὡς εἶνε καὶ μίαν μόνον στιγμὴν.

Καὶ ὁ σκύλος ἀνεχώρησε. Πρὶν νὰ προφθάσῃ ὁ στρατιώτης νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὁ σκύλος ἐπέστρεψε μὲ τὴν βασιλοπούλα. Ἐκάθητο εἰς τὴν ράχην του, καὶ ἦτο τόσο ὠραία, ὥστε ἐμάντευε κανεὶς ὅτι ἦτο βασιλοπούλα. Ὁ στρατιώτης τὴν ἐβλεπε μὲ θαυμασμόν.

Ἐπειτα ὁ σκύλος ἐγύρισε ὀπίσω μὲ τὴν βασιλοπούλα. Ἀλλὰ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, ἐν ᾧ ἔπινε τὸ τσαῖ της μὲ τὸν βασιλέα καὶ μὲ τὴν βασίλισσαν, τοῖς διη-

γήθη έν παράδοξον όνειρόν που είδε την νύκτα για ένα σκύλο και ένα στρατιώτην. Έκάθητο καθάλλα επάνω εις ένα σκύλον, και ο στρατιώτης την έβλεπε με θαυμασμόν.

— Πολύ εύμορφο παραμύθι! είπεν η βασίλισσα.

Έν τούτοις την ακόλουθον νύκτα, έβαλε πλησίον της βασιλοπούλας μίαν γραίαν κυρίαν της τιμής διά να ίδουν άν ήτο αληθινόν όνειρόν.

Ο στρατιώτης επέθυμει πάρα πολύ να ξαναίδη την βασιλοπούλαν· ο σκύλος επανήλθε την νύκτα και την έφερε με μεγάλην γρηγοράδα. Άλλ' η γραία κυρία της τιμής έφέρσε ένα ζευγάρι ύπο-

δήματα, τα όποια έτρεχαν γρηγορώτερα από το νερόν, και έτρεξε γρήγορα, γρήγορα κατόπιν του. Όταν είδε εις ποίαν οικίαν έμώθηκάν «ξέρω τώρα το σπίτι» έσκέφη, και με έν κομμάτι κιμωλίας έκαμε ένα μεγάλον σταυρόν εις την θύραν. Έπειτα επέστρεψε να κοιμηθή, και ύστερα άπ' όλίγον επέστρεψε και ο σκύλος με την βασιλοπούλα. Άλλ' άμα είδεν ότι εις την θύραν του στρατιώτου ήτο ένας άσπρος σταυρός, επήρε έν κομμάτι κιμωλίας και έκαμε σταυρούς εις όλας τας θύρας της πόλεως. Βεβαίως, ήτο έξυπνάδα αυτό που έκαμε· διότι τώρα πώς η κυρία της τιμής θα εύρισκε την θύραν;

Το πρωί της άλλης ήμέρας, ένωρίς, ο βασιλεύς, η βασίλισσα, η γραία κυρία της τιμής, όλοι οι άξιωματικοί, επήγαν να ίδουν πού επήγεν η βασιλοπούλα.

— Έδω είνε! είπεν ο βασιλεύς άμα είδε την πρώτην θύραν με τον λευκόν σταυρόν.

— Όχι, έδω είνε, καλέ μου άνδρα, είπεν η βασίλισσα άμα είδε την δευτέραν θύραν, η όποια είχε και αυτή σταυρόν.

— Να κι' άλλος! να κι' άλλος! είπαν όλοι, άφ' ου είδαν σταυρούς εις όλας τας θύρας. Τότε ένόησαν ότι εις τα χαμένα ζητούν.

(*Έπεται το τέλος)
(Andersen) ΔΙΜΥΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1902

Άπό όήμερον μέχρι της 3 Ιανουαρίου. — Τα δώρα και τα προνόμια των έντός της προθεσμίας έγγραφόμενων. — Το Λαχείον πλουτισθέν μεταρρυθμίζεται. — Όλοι κερδίζουν!

ΠΑΗΣΙΑΣΒΙ η λήεις του έτους, και, κατά το σύνηθεσ, η Διάπλασις προσκαλει από σημερον τους φίλους της να αναεώσουν την συνδρομήν των διά το έρχόμενον έτος 1902. Μετά του παρόντος φυλλαδίου, διανεμεται Δελτίον Έγγραφής, το όποιον, όσοι επιθυμοϋν να λαμβάνουν την « Διάπλασιν » και κατά το προσεχές έτος, παρακαλοϋνται να συμπληρώ-

σουν καταλλήλως και να μάς το επιστρέψουν μετά του αντίτιμου της συνδρομής, (δρ. 7 διά το Έσωτερικόν, και φρ. χρ. 8 διά το Έξωτερικόν.) μέχρι της 3 Ιανουαρίου το βραδύτερον. (Ελλείψει Δελτίου άρκει η επιστολή.)

Αυτή είνε η πρώτη και η τελευταία προθεσμία, την όποιαν διδομεν. Μόνον όσοι θα έχουν αναεώση την συνδρομήν των η έγγραφή νεοι έως τότε, — 3 Ιανουαρίου, — μόνον αυτοί θα αποκτήσουν τα δώρα και τα προνόμια, τα όποια παρέχομεν κατ' έτος εις τους προθυμότερους εκ των φίλων μας, ανταμείβοντες οϋτω την προθυμίαν των και τον ζήλον. Φέτος, τα δώρα ταϋτα και τα προνόμια, έξαιρετικώς πλούσια, είνε τα έξής:

Α'. ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ : — Απεφασίσαμεν να μεταρρυθμίσωμεν έφέτος τα του Λαχείου, ώστε να μη κερδίζουν μόνον 100 συνδρομηταί, — όπως μέχρι τουδε, — άλλ' όλοι άνεξαιρέτως οι αναεώοντες, η έγγραφόμενοι νεοι έντός της προθεσμίας, να λαμβάνουν και από έν δώρον. Όσοι θα κληρωθούν πρώτοι θα λάβουν δώρα μεγαλύτερα, οι άλλοι θα λάβουν δώρα μικρότερα, συμφώνως προς τον κατώτερον, έν σελίδι 364, δημοσιεύόμενον κατάλογον, ώστε κανείς δέν θα μείνη φέτος παραπονεμένος.

Β'. ΤΟΜΟΙ ΜΕ ΕΚΠΤΩΣΙΝ : — Οι μέχρι της 5 Ιανουαρίου αναεώοντες η έγγραφόμενοι νεοι συνδρομηταί, έχουν το προνόμιον να αγοράσουν έντός της προθεσμίας ταϋτα Τόμους τινάς της Διαπλάσεως εις πολύ ήλαττωμένα τιμάς, ως έξής:

1ον. — Έξ (6) τόμους της Α' περιόδου της « Διαπλάσεως », ήτοι τον 5ον, 7ον, 18ον, 19ον, 20ον, 21ον τιμωμένους φρ. 6, δύνανται, μέχρι της 5 Ιανουαρίου, να τους αγοράσουν και τους 6 μαζί, αντί φρ 4 μόνον, και ταχυδρομικώς φρ. 4, 50.

2ον. — Τρεις (3) τόμους της Β' περιόδου της « Διαπλάσεως » ήτοι των έτών 1895, 1897 και 1899 τιμωμένους φρ. 13 δύνανται, μέχρι της 5 Ιανουαρίου, να τους αγοράσουν, και τους 3 μαζί, αντί φρ 9 μόνον, και ταχυδρομικώς φρ 9, 75.

Το αντίτιμον της συνδρομής της Διαπλάσεως, το όποιον πρέπει να συνοδεύη άπαραιτήτως κάθε Δελτίον Έγγραφής, καθώς και το αντίτιμον των Τόμων (διά τους θέλοντας να κάμουν χρήσιν του προνομίου) στέλλεται άπ' ευθείας προς τον κ. ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ο ός Πατησίων 11 Β εις Αθήνας, είτε διά ταχυδρομικής η τραπεζιτικής επιταγής, είτε διά τοκομεριδιών, χρυσών νομισμάτων, χαρτονομισμάτων έντός επιστολής συστημένης, κατά τας επι του Δελτίου οδηγίας.

Γνωρίζοντες πόσον οι φίλοι μας αγαποϋν την « Διάπλασιν » και πόσον συναισθάνονται ως πρώτιστον το καθήκον της έγκαίρου αναεώσεως της συνδρομής, κρίνομεν όλωσδιόλου περιτόν να τους προτρέψωμεν εις τοϋτο. Θα παρακαλέσωμεν μόνον τους προθυμότερους εκ των φίλων μας να μη περιμεινουν την τελευταίαν στιγμήν, αλλά να σπεύσουν από τώρα να μάς επιστρέψουν το Δελτίον· διότι η μεγάλη συσώρευσις των έγγραφών κατά τας τελευταίας ήμέρας της προθεσμίας δυσχεραίνει την υπηρεσίαν του Γραφείου μας, και οι ένωρίτερον έγγραφόμενοι όλιγοστεϋουν την δυσχέρειαν ταϋτην και μάς παρέχουν οϋτως αληθή εκδόουλειαν.

Ο ΑΝΕΥΘΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια.)

Εις την πρώτην βαθμίδα της εξέδρας, και εις μικράν απόστασιν από του Γάστωνος, εκάθητο ο Δόν Ιουστήνος. Έπίσης και η Άδελαίς διεκρίνετο από τον όμιλον των άκολούθων, κατέχουσα θέσιν επί της ίδιας βαθμίδος. Τα δύο ταϋτα προνομιακά καθίσματα έμαρτύρουν, κατά την έθιμοτυπίαν της εποχής εκείνης, άφ' ένός την εύγενή καταγωγήν του θείου και της άνεψιάς, άφ' έτέρου δε την στενήν των σχέσιν προς τους πυργοδοσπότας.

Η όμηγυρις αυτη, συμπληρουμένη υπό πολλών κατωτέρων άξιωματικών και θεραπόντων, παρατεταγμένων εις μακρούς στοίχους κατά μήκος της γοθτικής αίθουσης, δέν ήτο ίκανή να θορυβήση τον ρήτορα, σϋνηθεισέμενον να θριαμβεύη εις πανεπιστημιακάς τελετάς, και διά τοϋτο ήρχισε την προσφώνησιν με την ισχυροτέραν του φωνήν. Άλλά φεϋ! έν φ' επρόκειτο να παγγείλη έν λατινικόν ρητόν μεγάλης σημασίας, το βλέμμα του, ύψωθέν προς την εξέδραν, σϋνήτησε το είρωνικόν βλέμμα του Ιωθήνου... Πώς; ο Ιωθήνος εκεί; ο Ιωθήνος επί της εξέδρας; ο Ιωθήνος εις θέσιν τιμητικήν;... Εκπληκτος, έστρεψε τους όφθαλμούς προς τον νεαρόν πρίγκιπα. Οι μακροί ξανθοί βόστρυχοι, τους όποιους έγνώριζε καλά, έπλασιάζον τον πρόσωπόν του, και επί μιάς των ροδοχρόων παρειών του εφαινότο άκμή δύο-τρεις μάλωπεσ. Δέν υπήρχεν άμφιβολία ότι ήτο αυτός ο ίδιος, ο «ξυπόλυτος άρχηγός»... Το βλέμμα του κυρίου Όρδερίκου, πλανώμενον ασκόπως, προσηλώθη τότε και επί του Δόν Ιουστήνου. Πώς; ο ίερεύς αυτός με την ρωμαϊκήν κατατομήν, ήτο ο άνθρωπος με τον θώρακα, που είδεν εις τον Άγιον Ουδέρτον;

Κοκκινίζων και ώχριών έναλλάξ, ο κύριος Όρδερίκος μόλις έτραύλιζε την προσφώνησιν του... Η γλώσσα παρέλυσεν εις το στόμα του... τα γόνατά του εκάμφθησαν, και ίσως θα έπιπτε με το κεφάλι εις το άκρον της εξέδρας, άν ο Ιωθήνος δέν έσπευδε να τον υποστηρίξη.

Και ο Γάστων έπίσης, με μεγάλην εύγένειαν, κατήλθε τας τρεις βαθμίδας, αι όποιαί τον έχώριζαν από τον καθηγητήν, και θλίβων την παγωμένην του χείρα, τή είπε:

— Καθώς ήλθατε εις το Βέρναζον, κύριε Όρδερίκε Γουλιέρμε, και μη λυπήσθε καθόλου, άν η μνήμη σας έγκατέλειψεν εις την μέσην του φιλόφρονος λόγου σας. Δέν σας εκτιμώ διά τοϋτο όλιγώτερον. Άποδείξτε, ότι άποστρέψετε τα τυπικά αυτα και τα σχολαστικά... Μάθετε, ότι και εις έμε δέν άρέσουν

καθόλου. Λοιπόν, τόσω το καλλίτερον. Ήσυχάσατε, συνέλθετε, σας παρακαλώ... δέν πειράζει!..

— Ύψηλότατε, η άκρα κλωσύνη σας μ' έγκαρδιώνει, έπιθύρεισεν ο κύριος Όρδερίκος.

Και πραγματικώς, ήρχισε να σνέρχεται. Τουλάχιστον η ταραχή του δέν τον κατέστησεν άνίκανον να εξαλείψη, όπως ένόει, την πρώτην κακήν έντύπωσιν. Αναγινώων διά την άποστολήν του, είχε φροντίση να παραλάβη όλα του τα πανεπιστημιακά διπλώματα, όλα τα τιμητικά του πιστοποιητικά, όλους τους τίτλους επί των όποιων έστήριζε την άξιωσιν να λαβή την ανατροφήν του νεαρού πρίγκιπος. Έσπευσε λοιπόν άμέσως να παραδώση εις τον Γάστωνα την δέσμην των περιγραμμένων και των χαρτίων την όποιαν εκράτει.

— Τί είνε αυτα; ήρώτησεν ο νεαρός πρίγκιψ, ο όποιος έλαβεν εις τας χείρας του τον κύλινδρον των έγγράφων, τα εκύτταξεν προς στιγμήν και άμνηστων, αλλά δέν έσκέφη καν να τα ξεδιπλώση.

* Η Άδελαίς ήνοιξε, και ο Ιωθήνος έπεφάνη. (Σελ. 362, στ β'.)

Και όταν έμαθε παρά του επισκέπτου περι τίνος επρόκειτο, έτεινε προς τον Δόν Ιουστήνον τα έγγραφα, και άποταθείς προς τον κύριον Όρδερίκον μ' έγκάρδιον φιλοφροσύνην:

— Συγγνώμη, είπε. Δέν θα ήμπορούσα να τα διαβάσω όλα αυτα. Δέν είνε δική μου δουλειά, αλλά του παιδαγωγού μου... Άλλως τε, τα πιστοποιητικά των άλλων με συγκινοϋν όλιγώτερον από τας ίδιας μου έντυπώσεις, και βε-

βαιωθήτε ότι είνε δια σας εύνοϊκάταται. Σας χαίρειτώ φιλικώτατα, κύριε, και έλπικώ ότι θα μάς τιμήσετε διά της παρουσίας σας την ώραν του δείπνου.

Ο Γάστων έχαιρετις την όμηγυριν, άνυψώσας τον μαργαριτοκέντητον πέτασόν του, και έξηλθε διά της θύρας, της εύρισκομένης εις το βάθος της εξέδρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

Πώς και οι σοβαρότεροι αναγκάζονται κάποτε να λάβουν μέρος εις τους άστεϊαίμους των τρελοτέρων.

Η Έρμάνη, η Άδελαίς και ο Δόν Ιουστήνος ήκολούθησαν τον Γάστωνα εις την παρακειμένην αίθουσαν, η όποια ήτο συγχρόνως άρχείον και βιβλιοθήκη, διότι εις αυτην εφυλάσσοντο τα έπίσημα έγγραφα του οικου, καθώς και τα βιβλία, είτε έντυπα, είτε χειρόγραφα.

Μόλις εκλείσθη η θύρα, και ο μικρός πρίγκιψ, μετά βίας συγκρατηθείς έως τώρα, έπεσεν άνάσκελα επί του τάπητος από παροξυσμόν γελωτός τρελοϋ. Συγχρόνως και η Άδελαίς σνεσπρέφετο, γελώσα τόσον πολύ, ώστε όλίγον έλειψε να της έλθη λιποθυμία. Απεζημιώνοντο και οι δύο, διά την καταναγκαστικήν σοβαρότητα της τελετής.

Άφ' ου διεσκέδασεν όλίγον με την τρελαν του αδελφού της και της ακολουθού της, η Έρμάνη

είπε προς τον Δόν Ιουστήνον, ο όποιος ύπεμειδία προς την έκρηξιν της νεανικής ήλαρότητος, μολονότι προσεπάθει να νικήση την σοβαρότητα της θέσεώς του:

— Ορίστε κατάστασις!.. Όμοιάζει τώρα η Άδελαίς με την λογίαν κόρην, η όποια μάς άνεγίνωσκε το πρώτ στιχους του θείου Πετράρχου; και άρμόζει εις ένα ήρωα, ο όποιος επέστρεψε πρό όλίγον από τον πόλεμον, να κυλίεται κατ' αυτόν τον τρόπον, προς μέγαν κίνδυνον.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Πρός τους μέχρι τής 5 'Ιανουαρίου εγγραφόμενους διά τὸ ἔτος 1902

Κατὰ τὴν ἄνωγρον, ἐν σελίδι 360. δημοσιονομήτην Πρόσκλησιν, τὸ Λαχεῖον τῆς Διαπλάσεως πλουτιζόμενον μεταρρυθμίζεται γέτος ὡς ἑξῆς:

Ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς « Διαπλάσεως », εἴτε νέοι εἴτε παλαιοί, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ εἰκοστὸν τέταρτον αὐτῆς ἔτος 1902, θὰ ἔχη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας μέχρι τῆς 5 'Ιανουαρίου, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι Δώρων, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ διὰ Κλήρου.

Τὸν ἀξίοντα ἀριθμὸν τῆς ἐν τῷ Μητρώφῳ τοῦ 1902 εγγραφῆς θὰ φέρῃ καὶ ἡ ἀποδεικτικὴ πληρωμῆς, ἡ διδομένη, εἴτε στελλομένη ταχυδρομικῶς πρὸς ἕκαστον συνδρομητὴν, ἢ αὐτὴν ἀποδεικτικῶς τῆς συνδρομῆς του. Ὅλοι οὗτοι οἱ ἀριθμοί, τῶν μέχρι τῆς 5 'Ιανουαρίου ἐκδοθησομένων ἀποδείξεων πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς τοῦ 1902, θὰ τεθῶσιν ἐντὸς Κληρωτίδος, θὰ κληρωθῶσι δὲ ὅλοι μέχρι τοῦ τελευταίου, καὶ θὰ περῶσιν τὰ ἀκόλουθα ἀντικείμενα κατὰ σειρὰν κληρώσεως, ὡς ἑξῆς:

Ὁ 1ος. Ἐν χρυσοῦν ὥρολογιον τῆς τσέπης, ἀνδρικὸν μὲν ἂν λαχῶνς πῆσῃ εἰς συνδρομητὴν, μικρὸν δὲ γυναικίον ἂν πῆσῃ εἰς συνδρομητρίαν.	Ἀξίας	δρ.	100
Ὁ 2ος. Μίαν σειρὰν τῶμων Διαπλάσεως ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1901 (ἐκτὸς τοῦ ἐξηνητημένου τόμου τοῦ 1880).	Ἀξίας	δρ.	80
Ὁ 3ος. Μίαν σειρὰν τῶμων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως, ἀποτελουμένην ἐκ 15 διαφόρων βιβλίων.	Ἀξίας	δρ.	37
Ὁ 4ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλλ. ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου Ἀξ.	Ἀξίας	δρ.	30
Ὁ 5ος. Τὸν ἐξῆς τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Τουλίου Βέρν: α'.) Ἐἰς αἰς χιλιάδες λεῦγα ὑπὸ τὴν θάλασσαν.—β'.) Ὁ μεσημβρινὸς ἀστὴρ.—γ'.) Αἱ Μέλαινα Ἰνδία.—δ'.) Ὁ Σανσέλωρ.	Ἀξίας	δρ.	26
Ὁ 6ος. Τὸ νέον Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου.	Ἀξίας	δρ.	25
Ὁ 7ος. Μίαν συσκευὴν γραφείου, ἧτοι: μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρος, πέννες, μολυβδοκάνδυλα, χαρτοκοπίτρα κλπ.	Ἀξίας	δρ.	25
Ὁ 8ος. Τὸν ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Τουλίου Βέρν: α'.) Ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος.—β'.) Ρωβὸρ: ὁ κατακτητὴς.—γ'.) Τύχαι 3 ρώσων καὶ 3 ἄγγλων.	Ἀξίας	δρ.	20
Ὁ 9ος. Τὸν ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Τουλίου Βέρν: α'.) Ἡ σχολὴ τῶν Ροθινσώνων.—β'.) Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 009.672.—γ'.) Τὰ πεντακκῶσια ἑκατομμύρια	Ἀξίας	δρ.	18
Ὁ 10ος. Ἐν ἐκτυπητῶν ὥρολογιον τῆς τραπέζης.	Ἀξίας	δρ.	15
Ὁ 11ος. Τὸ δίτομον Ἑλληρικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη.	Ἀξίας	δρ.	15
Ὁ 12ος. Μίαν ὠραίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου.	Ἀξίας	δρ.	12
Οἱ δεκαοκτὼ ἐπόμενοι (13—30) ἀνά μίαν ἑτησίαν συνδρομὴν τῆς « Διαπλάσεως » τοῦ μετεπομένου ἔτους 1903. Συνδρομαὶ ἐν ὄλῳ 18 ἐσωτερικαὶ ἢ ἐξωτερικαὶ κατὰ μέσον ἔρον	Ἀξίας	δρ.	160
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (31-50) ἀνά δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων ». Τόμοι ἐν ὄλῳ 40 πρὸς 7 δραχμάς.	Ἀξίας	δρ.	280
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (51-70) ἀνά πέντε τόμους τῆς « Διαπλάσεως » ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν ὄλῳ 100	Ἀξίας	δρ.	100
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (71-90) ἀνά ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης » μυθιστορηματος, μετὰ 60 εἰκόνων τιμωμένου δρ. 6. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	120
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (91-100) ἀνά ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Πυρροπόλου », μυθιστορηματος μετὰ 24 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	70
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (101-130) ἀνά ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Θύματος τοῦ Φθόγου » μυθιστορηματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	70
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (131-150) ἀνά ἓν ἀντίτυπον τῆς « Νίνας », μυθιστορηματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	70
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (151—170) ἀνά ἓν ἀντίτυπον « Πράντος τοῦ Νικίτου » μυθιστορηματος μετὰ 25 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	70
Οἱ τριάκοντα ἐπόμενοι (171—200) ἀνά ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Ὑπὲρ Πατρίδος » μυθιστορηματος μετὰ 25 εἰκονογραφῶν, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 30 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	105
Οἱ ἑκατὸν ἐπόμενοι (201—300) ἀνά ἓν ἀντίτυπον τῆς « Μούσης τῶν Παίδων » τιμωμένης δρ. 1,50. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	150
Οἱ ἑκατὸν ἐπόμενοι (301—400) ἀνά ἓν ἀντίτυπον « Διαπλάσεως », ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	100
Οἱ τριακόσιοι (ἐπόμενοι 401—700) ἀνά ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Βιβλίου τῆς Συμπεριφοράς » τιμωμένου δρ. 0,60. Τὰ 300 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	180
Οἱ τριακόσιοι ἐπόμενοι (701—1000) ἀνά ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Φώτης », τιμωμένου δρχ. 0,60. Τὰ 300 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	180
Οἱ ἐπόμενοι χίλιοι καὶ πλέον (1001—2000 καὶ ἄνω) ἀνά ἓν τομίδιον τοῦ « Παιδικῶν Πνεύματος », τιμωμένου δρ. 0,50. Τὰ χίλια ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	500

Σύνολον ἀξίας τῶν διὰ κλήρου διανεμηθησομένων Δώρων, κατ' ἐλάχιστον ὄρον ἀξίας. Δρ. 2,558

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀγέστη Κωνσταντινίδου 1901

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Δεκεμβρίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δύνανται γράφονται τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολιτείας ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φαιέλλον, ὡς ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τεμάχια φρ. 1

491. Λεξιγράφος.
Μὲ ἓνα φθόγγον μουσικῆς
τὴν χώραν ἂν ἐνώσῃ;
Πόλιν τινὰ τῆς Ἰνδικῆς;
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἡρώδου τοῦ Ζαλόγκου

492. Συλλαβογράφος.
Ἐπῆρα τρία γράμματα καὶ πῆγα ἐς τὸ ποτάμι
Κ' εἶδα τὴν ὄχθην τοῦ δεινροῦ ψηλόγλου νὰ κάμῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγγοπολιολογιστοῦ

493. Ἀναγραμματισμός.
Μαρίνας ὡς εἶμαι; φωτισίω.
Μ' ἀναγραμματίζεις; ἀσπρίσω.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Ὑμνου

494. Ρόμβος.
1.—Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον θὰ εὐρῆς εἰς τὰς
[νήσους].
2.—Σύνδεσμός τις συμπλεκτικός, ἰδὲ γραμματι-
[κὴν].
3.—Σοὺ φέρνω ρόδα ἄβθονα, ἀλλ' ὄχι καὶ ναρ-
[κίσσους].
4.—Μὲ κρότον ἔρχομαι ἐγὼ καὶ μὲ καταστροφὴν.
5.—Ὑπακοὴ μοῦ ὀφείλεται, καὶ σέβας καὶ
[τιμαί].

495. Κεκρυμμένον Κυβόλεξον.
1.—Δρυὸς πεσοῦση; πᾶς ἀνὴρ ἐυλεύεται.
2.—Προδὸν βουμηχανίας εἶνε καὶ ὁ σάπων.
3.—Κλητικὴ τοῦ μαθητῆς: ὦ μαθητᾶ!
4.—Ἀναξίως Ἑλλῆν καλεῖται, ὁ μὴ ὀφελῶν
[τὴν πατρίδα].
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Λύρας τῆς Κερκύρας

496. Λογοπαγίνιον.
Ποία εἶνε ἡ πόλις τῶν γιδῶν;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγνοστο Ἑλληνοπόλου

497. Ἀπροσδόκητον.
Ποῖος ἐκ τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας ἐφόρει τὸ
μεγαλύτερον στέμμα;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου τοῦ Νέστρου

498. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ διπλῆς Ἀκροστιχίδος.
Τῆ ἀταλλαγῆ δύο γράμματων ἑκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλα τόσαι λέξεις, ὡς τὰ
μὲν πρῶτα γράμματα νὰ ποτελοῦν σιδηρουρικὸν
ἔργαλειον, τὰ δὲ δεύτερα ἀρχαίαν πόλιν.
Ἀρτηρία, καιρός, μακρός, Ρώμη, ὄνκος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεογένους

499. Φωνηεντόλιπον.
τφλς - τ - τ - τ - τν - τ - τν - τ - τ - μτ - ★
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κεραμίδογλου

500. Γρόφος.
Δικαισύνη, Ἀνδρεία,
Φιλανθρωπία, Χρηστικότητα,
Μετριοφροσύνη κτλ. κτλ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Ὑμνου

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37.

393. Ἰσθός (εἰς, ὁός). — **394.** Μηδία, Μή-
δεια. — **395.** Πήλος, πόλις. —

396. Ο Σ Σ Α **397.** Τὸν εἶχε προστά-
Σ Ι Ω Ν ξη «ἔλα ὄω» (γΕΛΑ
Σ Ω Ο Ν Δ' Ο). — **398.** Καὶ τὰ
Α Ν Ν Α δύο, διότι καὶ ἡ μάχαι-
ρα τοιζομένη ὀξύνεται

ὑπὸ τοῦ καλῆμου. — **399.** Γινομένης τῆς ἀτα-
λλαγῆς διὰ τοῦ Ο σχηματίζονται οἱ λέξεις: ὄρος,
οἶος, ὄνος, ἄλλος, ὄνος. — **400.** ΓΑΛΛΙΑ,
ΑΓΓΑΙΑ (ΓΑΛῆ, ΑΓΓΟ:, ΛΑΓῆος, ΛΙΔῆ,
Ιφιγένεια, Ἀναδρέων). — **401.** Μὴ μου τοὺς
κύκλους ἀνάττε. — **402.** Ἐνθα περιστῆ τροφή,
πολλοὶ μῦς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δρχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΨΥΧΘΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΘΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Νοεμβρίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 46

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια.)

ΤΟ ΠΕΡΑΜΑ ΦΡΑΣΚΑΕΣ

Ἔως τότε, φαίνεται, ὁ Γκόμος δὲν ἐγνώριζε ποία συγγένεια συνέδεε τὸν υἱὸν τοῦ συνταγματάρχου Κερμάρ πρὸς τὸν λοχίαν Μαρσιάλην. Ὅθεν ἠρώτησε τὸν τελευταῖον τοῦτον: — Εἶσθε θεός του; — Ὀλίγον. . . μικρὸ μου! — Δηλαδή, ἀδελφός του πατέρα του; — Μάλιστα, αὐτάδελφος καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ Παῦλος εἶνε ἀνεψιός μου. Ἐνόησες; — Ἐνόησα! ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ Γκόμος.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα, καὶ ἠπειλεῖτο βροχή. Ὅπισθεν τοῦ ραιοῦ τούτου πέπλου ἐξηφανίσθη ἡ κορυφή τῆς Παρίμας, καὶ ὀπισθεν, ἡ κορυφή τοῦ βουνοῦ Μανουάρ μόλις διεφαίνετο ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δένδρα. Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ ἐρρίψε βλέμμα ἀνῆσυχον πρὸς τὸ μέρος, ἔθεν ἔπειεν ὁ ἄνεμος. Ἐκεῖ τὰ σύννεφα ἦσαν πυκνότατα. Ἄν ἐπιπτε καμμία ἀπὸ τὰς ὀρητικὰς ἐκείνας βροχάς, αἱ ὁποῖαι τόσον συχνὰ πλημμυροῦσιν ἐδῶ τὰς πεδιάδας, ἡ πορεία θὰ καθίστατο δυσχερὴς καὶ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ φθάσουν εἰς Σάντα-Ζουάναν ἐντὸς τῆς ὀρισμένης προθεσμίας. Ὁ μικρὸς ὄμιλος ἠκολούθει ἀτραπὸν, μεταξὺ τοῦ ρίου Τορρίδα καὶ τοῦ δάσους. Ἡ τάξις τῆς προτεραιᾶς διτηρήθη. — ὁ Βαλδέξ καὶ ὁ Ἑλλῶκ ἐπὶ κεφαλῆς. Καὶ οἱ δύο ἐπεσκόπησαν διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Ἦτο ἔρημος καθ' ὅλοκληρίαν.

Ὅλοι εἶχον ἐλπίδα νὰ φθάσουν εἰς τὴν Μονὴν τὸ μεσονύκτιον. Τοῦτο θὰ κατορθόνετο δι' ἔσπευσμένης καὶ συνεχοῦς πορείας, μ' ἓνα μικρὸν σταθμὸν τὴν μεσημβρίαν. Κανεὶς δὲν παρεπονέτο. Ὑπὸ τὸν νεφροσκηπὴ οὐρανὸν ἡ θερμοκρασία ἦτο ὑποφερτὴ, ἄλλως θὰ ὑπέφερον πολὺ, διότι κανὲν δένδρον δὲν ἐσκίαζε τὴν ἀτραπὸν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ ἐστρέφετο ἀνησυχῶς καὶ ἠρώτα: — Μήπως πηγαίνομεν πολὺ γρήγορα διὰ σᾶς, ἀγαπητέ μου Παῦλε; — Ὅχι, κύριε Ἑλλῶκ, ὄχι, τῷ ἀπεκρίνετο. Μὴ ἀνησυχῆτε οὔτε δι' ἐμὲ οὔτε διὰ τὸν φίλον μου Ἰάκωμον, ὁ ὁποῖος εἶνε ἐλαφί σωτὴ!

— Κύριε Παῦλε, ὑπέλαβεν ὁ Γκόμος, ἂν ἦταν ἀνάγκη, ἐγὼ μπόρῳσα νὰ φθάσω καὶ τὸ βράδυ ἐστὶ Σάντα-Ζουάνα. — Χαρὰ ἔτα πόδια! ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὁ ὁποῖος δὲν διεκρίνετο ἐπὶ ὀκυπόδιον, καὶ συχνὰ ἔμεινε ὀπίσω. Ἄλλ' ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ δὲν του ἐπέριδετο. Τὸν ἐκραξε, τὸν ἐπέπληττε, τοῦ ἐφώναξε: — Μὰ ἔλα λοιπόν, Γερμανέ! θὰ μας κάμῃς ναργήσωμε! Καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ἐκὼν ἄκων, ἐπέσπευδε τὸ βῆμα.

« Ἐκεῖ εἶνε ἡ εἶπεν ὁ Γκόμος. » (Σελ. 366, στήλ. 6')

Ἐν τούτοις, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ, ἀκούσας ὅτι ὁ Γκόμος ἦτο ἰκανὸς νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν τὸ ἑσπέρας, ἐσυλλογίσθη ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπωφεληθῶσιν ἐκ τούτου, καὶ τὴν σκέψιν του ἀνεκοίωσε πρὸς τὸν Βαλδέξ. — Ἐντὸς ἑξ ἢ ἑπτὰ ὥρων, τῷ εἶπεν, ὁ Πατέρν Ἐσπεράντης θὰ ἤμπορῳσε νὰ εἰδοποιηθῇ ὅτι ὁ ὄμιλος μας διευθύνεται πρὸς τὴν Σάντα-Ζουάναν. . . Δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ μας στείλῃ ἐνίσχυσιν, καὶ ἴσως θὰ ἤρχετο εἰς προὔπαντησιν μας ὁ ἴδιος.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Βαλδέξ, ἀλλ' ἂν φύγῃ τὸ παιδί, θὰ χάσωμεν τὸν ὁδηγὸν μας, καὶ νομίζω ὅτι μᾶς χρειάζεται, ἀφ' οὗ γνωρίζῃ τὸν τόπον. — Ἐχεῖς δίκαιον, Βαλδέξ, ὁ Γκόμος μᾶς εἶνε ἀναγκαῖος, καὶ προπάντων διὰ τὸ πέραμα τοῦ Φρασκαές.

— Θὰ φθάσωμεν τὸ μεσημέρι. . . καὶ ἀφ' οὗ πέρασωμεν, τότε πεία βλέπομεν. . .

— Ναι. . . θὰ ἰδοῦμε, Βαλδέξ. . . θὰ ἰδοῦμε. . .